

גליון 558
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

ויבוא ערוב כבוד ביתה פרעה וגו' (ח' - כ')

כשראה הקדוש ברוך הוא שלא חזרו בהם ועדיין מסרבים לשלוח את בני ישראל, שלח עוד והתרה בם, כי שולח ערוב חיות רעות כדי לשכלם. גם בתי השיש ובתי הסיפים היו נבקעים מאליהם, שהיו החיות אומרות, אנו שלוחי המקום. בריה אחת היתה הולכת לפני הערוב וכיוון שהיו המצרים סוגרים דלתות בתיהם והם מסתתרים בתוך הבתים, היתה אותה בריה עולה על הגגות, הורסת את הגגות וחותרת תחת בתי השיש ובתי הסיפים, והחיות נכנסות לתוך הבתים ונוטלות תינוקות מצרים מתוך ערשיהן והורגין אותן. ולמה לקו במכה זו של ערוב? לפי שהיו כופין את ישראל לצוד להם חיות ועופות, לפיכך שלח עליהם ערוב חיות רעות לשכלם. הערוב בא בתחילה לבית פרעה, ואחר כך לבית רואי המלך, ואחר כך אל בית יושבי עיירות וכפרים ולשדות וכרמים ולכל ארץ מצרים, והעלים הקדוש ברוך הוא מהחיות את ארץ גושן שלא יראוה, שאם היו רואים אותם כיוון שהיא בתוך ארץ מצרים, נכנסות בתוכה ומוזיקות את ישראל, שכיוון שניתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע, והיו הורסין האילנות ומשחיתין יבול הארץ.

(מדרש שכ"מ וארא)

פרשת השבוע

ויצעק משה אל ה' (ח' - ח')

מסופר על הרה"ק רבי פינחס מקאריץ זיע"א, שפעם אחת לאחר שסיים להבדיל על הכוס במוצאי שבת, הוסיף אחרי הברכה ואמר: יהי רצון שתשוב העוורת. השתאו תלמידיו ולא ידעו מה כיוון הרבי בדבריו, וחשבו שבוודאי אמר הצדיק סתרי תורה, כגון פירושים ב"עץ חיים" וכדומה, היו ביניהם תלמידים שיודעים קבלה, שניסו להבין את כוונות הסוד של רבם הקדוש, אך מכולם נבצר לדעת פשר הדברים, עד שנכנסו ושאלו את פי רבם: ילמדנו רבנו מה פירוש המלים הסתומות שהשמיע אחרי הבדלה? איזה סודות וסתרי תורה כיוון בזה? השיב להם הרבי אין כל כוונת נסתרות ועניני קבלה. פשוטו כמשמעו, העוורת בבית לא הסתדרה עם הרבנית והלכה לה. הרבנית עצמה רתוקה כעת למיטת חוליה, ואין מי שיסיק את התנור בבית, ביקשתי אפוא מאת השם יתברך שהיא תשוב, כי ילד אצל אביו ברצותו קפוטת משי, הריהו מבקש הימנו, וברצותו אגורה לקניית כעך הריהו שוב פונה רק אליו.

אלה ראשי בית אבתם (ו' - י"ד)

מסופר: לאחר הסתלקותו של המגיד הקדוש ממעורישט זיע"א, ביקשו ראשי החסידים לעצמם ממלא מקום, והבחירה נפלה על הרה"ק רבי שניאור זלמן "בעל התניא" זיע"א, שהיה אז אברך צעיר בן כ"ו שנים בלבד. סירב רבי שניאור זלמן לקבל על עצמו את המינוי החשוב, וטעמו ונימוקו עמו, שמחמת גילו הצעיר אין הוא ראוי לכהן בהנהגה רמה כזו. פנה אליו הרה"ק רבי מנחם מענדיל מוויטבסק זיע"א וטען כלפיו, הרי לא מצינו בתורה בשום מקום רמז לגבי גילו הרצוי של המנהיג, מוכח שאין זה חשוב כלל. ענה לו "בעל התניא": בתורה נאמר "אלה ראשי בית אבתם" והתורה מונה את שמותיהם של בני השבטים, אולם רק אצל שבט לוי מונה התורה את מנין שנותיהם של לוי, בנו קהת, בנו עמרם ושני בני עמרם משה ואהרן. מכאן הראיה שכאשר התורה עוסקת במנהיגים של ישראל אזי היא מציינת לא רק את שנות חייו של המנהיג, אלא גם של אביו, ואבי אביו ואף של אבי זקנו.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 5:41 ת"א: 5:43 ר"ת: 6:16

פרשת וארא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:27 ת"א: 4:41

לא נראתה בכל הבית, ואף רחש לחש לא עלה מתוכו. רגעים אחדים ניצב רבי זושא על עומדו נבוך מבלי לדעת לאן לפנות. לפתע צץ לקראתו בחצר אחד מילדי בעל הבית, פנה אליו רבי זושא ושאלו על אביו, אבא עלה אל העליה השיב הפעוט לפי תומו. כהרף עין פנה רבי זושא אל עבר מקצוע הבית אשר עליו הצביע הפעוט, וגילה סולם העולה אל העליה, מבלי להתמהמה טיפס ועלה, ותוך רגעים ספורים מצא עצמו בטבורו של חדר המוצנע בין הרעפים המכסים על הגג. משוורגלו עיניו אל החשיכה, הבחין בקבוצה של יהודים המסובים מסביב לשולחן, ובראשם מיטב מארחו הסנדלר. עיני הנוכחים הופנו באחת אל דמותו של האורח שפלש לגבולם, וקול רטינה עלה ונשמע מביניהם מה לאיש זר בינותינו? אך עד ארגיעה, נשמע קולו של בעל הבית לאמור, האיש הזה אורחי לשבת הוא, והואיל וזכה להגיע הלום יישאר. אותם סודות ורוזים טמירים אשר זכה רבי זושא לשמוע באותה מסיבה נשגבה של צדיקים נסתרים, טרם שמע מימיו. לפני היפרדו מהם, הוזהרו המסובים את רבי זושא בלשון תקיפה לבל יהיה לגלות דבר וחצי דבר מכל אשר ראו עיניו, ומאשר שמעו אוזניו באותה סעודה של רעווא דרעווין, ראה הוזהרת, היתרו בו כי בנפשך הדבר.

במוצאי שבת שבו שני האחים הקדושים ונפגשו באכסניית הקהל הסמוכה לבית הכנסת, הם החליפו ביניהם רשמים קצרים מן השבת שעברה ופנו איש איש לעבודתו בקודש. ואולם לא ארכה השעה, עד שהבחין רבי אלימלך כי רבי זושא אחיו אינו בתמול שלשום, נפשו היתה נסערת ביותר וגם להירדם לא יכול היה, מכאן הסיק רבי אלימלך, כי אחיו מסתיר מפניו סוד כלשהו הכמוס בלבו, משבושש רבי זושא לפצות את פיו מאליו ולגלות את סודו, החל רבי אלימלך טוען כנגדו, והלא תנאי מפורש היה בינינו לבל נסתיר איש מרעהו ולבל נצפין איש מאחיו מאומה. אנא אחי יקירי, השיב רבי זושא בקול נרגש, אל נא תפציר בי על כך כי בנפשי הדבר. התחייבנו אף למסור את נפשנו איש בעד אחיו, השיב לו רבי אלימלך. לאחר שעה ארוכה של היסוסים, נכנע רבי זושא לבקשת אחיו, קיבל על עצמו את מסירות הנפש הנדרשת וגולל באוזניו את כל אשר עבר עליו במשך השבת, לרבות את סודות התורה שנתגלו לו בעלייה.

הבוקר אור והאחים הקדושים יצאו להמשיך בדרכם, הם המשיכו לנוע ולנוד יום שלם מכפר לכפר ומעיירה לעיירה, עד שהגיעו לעת ערב לבית מלון על אם הדרך, איש מבין באי המלון לא שת לבו לשני ההלכים, אשר הצטנפו להם בקרן זוית שבטרקלין הכניסה, וישבו לסעוד את לבם. גם הפעם כדרכם בקודש, לא שכבו האחים הקדושים לישון בטרם ערכו תיקון חצות בצוותא, ורק לאחר מכן כיבו את הנר שהאיר להם בעבודתם הקדושה, והניחו עצמם על הריצפה הקרה כדי לחטוף תנומה קלה ולהחליף כח.

לפתע נשמעו נקישות נמרצות על דלת המלון, מלוות בקריאות רמות בשפה הפולנית, בעל המלון אשר היטיב להבין במה המדובר, אץ לפתוח את הדלת, ואל הבית נכנסו ובאו פריץ פולני ועגלונו, אשר תעו בדרכם בחושך ובאפילה, וביקשו ללון במקום עד אור הבוקר. בטרם עלה הפריץ אל החדר אשר הוכן בעבורו, הבחין פתאום בשני ההלכים הישנים על הריצפה, מדוע ישנים הם על הריצפה הקרה? שאל בנימה של רחמים, הלכים יהודים הם, השיב בעל המלון, אשר ביקשו רשות ללון פה ללא תמורה. רחמנות! קרא הפריץ, אינני מסוגל לראות בני אדם שוכבים על הריצפה בליל צינה שכזה, ומיד הורה לבעל המלון להכניס את שני היהודים העניים ללון בחדרו המוסק.

ליומא דהילולא של הרה"ק רבי משולם זושא מהאניפולי זיע"ע ב' שבט עם תחילת יציאתם לגלות של שני האחים הקדושים, הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א והרה"ק רבי משום זושא מהאניפולי זיע"א, נמנו וגמרו ביניהם לשתף איש את אחיו בכל מאורעות הגלות ללא יוצא מן הכלל, ולמסור איש את נפשו בעד אחיו. שניהם נתנו את הבטחתם לכך איש לרעהו. כבר מראשית הגלות, החל אביהם המנוח הרה"ק רבי אליעזר ליפמן זיע"א להתגלות אליהם מדי ערב שבת, כשהוא מורה להם היכן יתאכסן כל אחד מהם ביום השבת. את אימרתו נצרה רוחם ועל פיו נסעו ועל פיו חנו עד תום גלותם. באחד השבועות הראשונים לדרכם החדשה, הגיעו האחים הקדושים בערב שבת לעיר בלתי מוכרת אשר לא דרכו בה מימיהם, ההוראה השמיימית לא בוששה לבוא, ועל פיה אמור היה רבי אלימלך להתארח אצל רבה של העיר, ואילו רבי זושא אצל סנדלר עני המתגורר בקצה העיר. רבי אלימלך לא נתייגע הרבה, וכיון ששאל לכתובתו של הרב, מיד היה מי שיכוונו לשם, וגם במעון גופו לא השיבו את בקשתו ריקם, ונאותו בסבר פנים יפות להכניסו בצל קורתם, מה שאין כן רבי זושא, אשר צריך היה לטרוח רבות עד שעלה בידו למצוא את מעונו הדל של הסנדלר הנקוב בשם, וגם שם לא במהרה ניאיתו לקבלו כאורח לשבת, רק אחרי הפצרות מרובות ותחנונים, משלא יכול עוד בעל הבית לסרב לאורח העקשן, נענה לו והורה לו להיכנס.

רבי זושא הניח את תרמילו בקרן זוית, ולאחר שקיבל ממארחו את כתובת בית הכנסת של בעלי המלאכות, אשר שם מקום תפילתו, יצא לשם כדי להתכונן לקראת שבת המלכה על פי דרכו. התפילה בבית הכנסת של בעלי המלאכות התנהלה במהירות עצומה, אף רבי זושא אנוס היה למהר את תפילתו ולהתאים עצמו לקצב התפילה של מארחו. עם תום התפילה יצא המארח במרוצה אל עבר ביתו, תוך שהוא מתנצל באוזני האורח המתאמץ להדביק את צעדיו, מבין אתה מן הסתם כי רעבים אנחנו, גם עייפים לאחר שבוע של עמל מפרך ומתיש, ומן הדין להודרו הביתה. בעמקי לבבו חשד אמנם רבי זושא כי מארחו איננו סתם סנדלר כפי שהינו מראה את עצמו, שהרי במלאכה זו של העמדת פנים היו גם לו חלק ונחלה, ברם ככל שביקש להעמיק חדרו בעין עיונו, לא עלה בידו להסיט ולו כמלוא נימה את מעטה הזולות והבורות, שחפף על האיש מכל עבר.

לאחר התפילה יצא רבי זושא שוב לבית המדרש כדי להעביר בו את ליל השבת כראוי לו וכפי מעלתו. משהאיר השחר החיש רבי זושא צעדיו לבית הטבילה, כדי להספיק להגיע למניינם של אותם בעלי המלאכות המשכימים קום כהרגלם גם ביום השבת, אף הוא אור חלציו, ועשה ככל אשר היה לאל ידו לבל יפגר אחריהם בתפילתם. לאחר סעודת היום נותר עוד היום גדול לפני רבי זושא, להשקיע עצמו בתלמוד תורה ובעבודת הבורא ביד רחבה כאשר אהבה נפשו, אמנם צר היה לו שלא עלה בידו להיוודע מאומה מטיב מארחו, ולא נהיר היה לו איפוא לשם מה נשלח מן השמים להתארח דווקא בביתו.

כאשר נטו צללי ערב והגיעה שעת סעודה שלישיית, גמר בלבו ללכת שוב לבית מארחו אולי יעלה בידו להיוודע מאומה בשעה נעלה זו של רעווא דרעווין. ואולם משבא לשם, דומה היה כי בעל הבית אינו בביתו, שער החצר היה פתוח גם דלת הבית לא נעולה היתה, אך שום תנועה

משל ונמשל

שלח את עמי ויעבדוני ז' – ט"ז

מסופר על הרה"ק רבי משה סופר בעל "חתם סופר" זיע"א, שכאשר העניק מלך אוסטריה שיווי זכויות לתושבי המדינה היהודים, והיו כל ישראל שמחים וחוגגים את המאורע בשמחה רבה, ראו תלמידיו של ר' משה והנה רבם בוכה, אמרו לו: רבנו מדוע כל העם שמחים ואתה בוכה? אמר להם: **אמשול לכם משל:** היה מלך אדיר ונאור שהיה לו שר גדול שהמלך היה מקרבו ומחבבו. לימים חטא שר זה ונתחייב ראשו למלכות, אלא שהמלך היה חנון ורחום ומרבה לסלוח, לפיכך לא ביצע את גור הדין והחליף את עונש השר במאסר לזמן בלתי קצוב. ואף הבטיח לו, כי לקץ הימים רחם ירחמנו וישחרר אותו. נמסר השר למפקד בית הסוהר, והלה השליכו באכזריות לתוך בור חשוך מלא עקרבים ונחשים, ישב השר בכלאו שבור ורצוף, אלא שתמיד זכר את הבטחת המלך שישחרר אותו, ותקוה זו חיזקה אותו. לאחר ימים מרובים שמע השר תכונה רבה מסביב לכלאו, נפעמה רוחו בקרבו, כי חשב שהנה הוא משתחרר, ואמנם מיד נפתחה הדלת ושליחי המלך הגיעו ומכושים בידם, ואף בשורה בפיהם, באנו מטעם המלך לנקות את בור כלאך, ואף לקבוע בו חלון כדי להקל את מצוקתך. מששמע השר דבריהם פרץ בבכי גדול, אמרו לו שליחי המלך סבורים היינו שתשמח על הקלה זו, ולבסוף אתה בוכה? אמר להם כל זמן שהייתי במצוקה ידעתי כי ישועתי קרובה לבוא, עכשיו שאתם מתקנים את כלאי יודע אני שנגזר עלי לישב בכלא זה ימים רבים.

אף אני, סיים ה"חתם סופר" אומר כך, חכמינו אמרו (סנהדרין צ"ח) "אם ראית דור שצרות רבות באות עליו כנהר, חכה לו". ואם כן עכשיו שנותנים לנו זכות אזרח בגלות המרה איך לא אבכה?

ניגש בעל המלון אל שני האורחים והאיץ בהם לקום ולעבור לחדרו של הפריץ, בדלית ברירה נטלו האחים הקדושים את ידיהם, התרוממו ממשכבם ועברו עם תרמיליהם הבלים לחדרו של הפריץ. לאחר שהודו למיטיבם, שכבו לישון שם את יותרת השעה הקצרה שעוד נותרה להם. בטרם האיר השחר שחר, כמו שני האחים ממשכבם ויצאו בלאט להתפלל ולהמשיך בדרכם, כשהם מותירים אחריהם בחדר את הפריץ הנם את שנתו.

כאשר עמד הפריץ מאוחר יותר להמשיך בדרכו, נתברר לו לפתע כי שעון הזהב היקר שלו נעלם. מבלי להרבות בבירורים, ידע ופסק כי ידם של שני ההלכים במעל הזה, על דברתי, קרא בזעף, הם עוד ישלמו על כך מחיר יקר, אנו נלמד אותם את הלקח הראוי, למי שמשלם רעה תחת טובה. חיש קל עלה הפריץ על כרכרתו, והורה לרכבו לדלוק אחרי שני ההלכים הנמלטים, ואכן קרוב מאד לעיירה הסמוכה נמצאו האחים הקדושים, כשהם מכתתים את רגליהם איש לצד רעהו. עד שלא חלפו רגעים אחדים היו כבר שניהם מוטלים כפותים בתוך העגלה, כשזו מועידה את פניה אל תחנת המשטרה המקומית.

לאחר חקירה ודרישה וחיפוש בתרמיליהם שלא העלה דבר, הוזמן שופט העיירה לחרוץ את גזר דינם. כעבור שעה היו כבר שני האחים הקדושים מתוחים על ספסל בבית המשטרה, כששני שוטרים מבצעים בהם גזר דין של מלקות, עד שהם לוקים, הגיע לאוזניהם של האחים הקדושים קול נעימתו של שופט העיירה, אשר ניצב בסמוך אליהם ופיוזם לו חרש בלשון יהודית, אם מצוים לשתוק שותקים, אם מזהירים לא לגלות, לא מגלים.

רק משהורדו מעל הספסל וחילצו קימעה את עצמותיהם הצרובות בפרגולים, ניגש אליהם השופט ולחש להם בקול דממה דקה, הפריץ אינו אלא הסנדלר המארח, ואני הקטן אחד מן המטובים בעליית הגג הנני, מאחר ולא שעיתם לאזהרה החמורה, והאח האחד גילה למשנהו את מה שלא הורשה לגלות, נגזר על שניכם גזר דין חמור מן השמים, חש איפוא הסנדלר וכינס את כולנו לטכס עצה כיצד להעביר מעליכם את רוע הגזירה, שהרי אנחנו הגורמים בנויקין, נימנינו איפוא וגמרנו לבטל את גזר הדין של מעלה באמצעות גזר דין של מטה. מן השמים הסכימו עימנו לתמורה, אך חייבו אותנו לבצעה כמו ידינו. מכאן ואילך הישמרו והיזהרו, וכלל זה יהא נקוט בידיכם, אל תחפצו לדעת מה שמעלימים מכם, ואל תהינו לגלות מה שאוסרים עליכם.

מקור הסיפור, הספר הנפלא "צנתרות הזהב" טוב עין הוא יבורך באישור המחבר הרב מרדכי גרליץ שליט"א

צ'ין אדם לחברו

זהירות מיוחדת בכבוד אב

כאשר החליף הרה"ק רבי יהושע לייב דיסקין זיע"א (יומא דהילולא כ"ט טבת) את דירתו בירושלים שבר אדם שיוביל בידיו את הכתבים הרבים של חדושי התורה שהיו בביתו. הכתבים הונחו בשתי תיבות, ורבי יהושע לייב צויה את נושא התיבות: "החזק את התיבה הזו למעלה, ואת האחרת למטה, ואל תהפוך חלילה את סדרן". "בסדר גמור", השיב הפועל. לכל אורך הדרך לחש רבי יהושע לפועל: "הזהר, אל תחליף את התיבות, אל תהפוך את סדרן. אנא, במטותא ממך, הקפד על כך מאד". נושא התיבות לא הצליח לעצור את סקרנותו, ושאל: "רבי, מה כל החרדה אם ישנה סדר התיבות? למה זה כל כך חשוב?" הסביר לו רבי יהושע לייב: "התיבה העליונה מכילה את כתבי תורתו של אבי, בתיבה התחתונה מונחים כתבי ידי שלי, ואין זה הוגן שאפילו שעה אחת יהיו כתבי אבי תחת הכתבים שלי".

לימוד זכות על כל יהודי

הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א (יומא דהילולא ד' שבט) היה מלמד זכות על כל אדם, והיה אוהב ישראל גדול. וכאשר שאלוהו איך הגיע לידי מידה זו? הראה להם קערה של מים ואמר: קערה זו מילאתי בדמעות כדי שאבוא לידי מידה זו. מספרים עליו, כי לפני קידוש של שבת היה תמיד מלמד זכות במחשבתו על כל ישראל, ועד שלא מצא זכות עליהם לא עשה קידוש. פעם אחת לפני קידוש הופיע בבית מדרשו ועל יד שלחנו, יהודי לא דתי שגילח זקנו לאחר כניסת השבת, ועוד הריחו פניו מהסבון. הצדיק עצם את עיניו זמן רב, חשב וחשב ולבסוף

התחיל לקדש. בתוך הסעודה לאחר שהיהודי המודרני הזה הלך לו. שאלוהו חסידיו מה זכות היה יכול למצוא על היהודי הזה? השיב הצדיק רבי משה לייב: הנה אמרו חז"ל דכשיבוא משיח צדקינו אז יביא כל גוי למשיח במתנה יהודי אחד, ויאמר גם זה יהודי. וז"ש יובילו שי למורא (תהלים ע"ו י"ב) נשאלת השאלה האם קאי הגמרא הזאת עלי? זה לא יתכן כי בוודאי שלא יהיה צורך שביאו אותי למשיח, כי אני אלך בעצמי בשמחה רבה. או האם צריכים את החסידים שלי שביאו אותם הגויים בכוח למשיח? בודאי שלא. אלא מאי? הגמרא מתכוונת על איש לא דתי כזה, אשר אין לו פנים כיהודי, ואז יבוא הגוי וימשוך אותו ויאמר: הלא גם אתה הנך יהודי, בוא עמי למשיח. ובכל זאת קרא לו הגמרא "ש"י" היינו מתנה, הרי נמצא שגם יהודי הזה חשוב הוא. על זה חשבתי ויכולתי לעשות קידוש.

להתענות עבור יהודי אחר

הרה"ק רבי מרדכי מלעכעוויטש זיע"א היה פעם אצל הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א (יומא דהילולא ב' שבט). וראה שבא יהודי ובכה מאד שיתן לו דרך התשובה, ורבי זושא שלחו לצדיק אחר. שאל רבי מרדכי לרבי זושא, היתכן לשלוח יהודי שמבקש דרך תשובה? ענה לו רבי זושא: כשהייתי צעיר כשהגיע אלי בעל תשובה ציויתי עליו לעשות איזה דבר קטן, והתעניתים לקחתי על עצמי לצום בשבילו, היום אין לי כח להתענות, ולצוות ליהודי להתענות איני יכול, לכן שלחתי שילך לצדיק אחר.

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ח טבת
הרה"ק רבי נפתלי מליטוביסק ב"ר ישכר דוב בעריש (תרנ"ה)

יום ראשון כ"ט טבת

הרה"ק רבי נח שמואל ליפשיץ (תלמיד החוזה) ב"ר יהודה לייב (זר זהב - תקצ"ב)
הרה"ק רבי משה יהושע לייב דיסקין אב"ד בריסק ב"ר בנימין (תרנ"ח)
הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק מאלכסנדר ב"ר יהואל (ישמח ישראל - תר"ע)

יום שני א' בשבט

הרה"ק רבי אברהם משולם זלמן אב"ד אוסטראה ב"ר צבי אשכנזי החכ"צ (תקל"ז)
הרה"ק רבי נתן נטע מחעלעם ב"ר אברהם (תקע"ב)
הרה"ק רבי משה שיק ב"ר יוסף (מהר"ם שיק - תרל"ט)

יום שלישי ב' שבט

הרה"ק רבי משולם זושא מאניפאלי ב"ר אליעזר ליפמן (תק"ס)
הרה"ק רבי שמחה בונים מווארק ב"ר מנחם מענדל (תרס"ז)

יום רביעי ג' שבט

רבי יוסף ב"ר מרדכי גרשון כץ (שארית יוסף - גיס הרמ"א - שנ"א)

יום חמישי ד' שבט

אשר בן יעקב משבטי קה (ב"א ש"כ)
הרה"ק רבי אברהם ב"ר אלכסנדר הכהן מקאליסק (תק"ע)
הרה"ק רבי משה יהודה לייב מסאסוב ב"ר יעקב (תקס"ז)

יום שישי ה' שבט

הרה"ק רבי יהודה אריה לייב ב"ר אברהם מרדכי ("שפת אמת" מגור - תרס"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" לפרסם יוסף הדר"ם על המצוות.

הגבחת התורה (ז')

א) כשעושה הגבהה בספר תורה פתוח, לא יסתובב מהר, אלא בנחת, כדי שהציבור יוכלו להסתכל היטב בספר תורה. (שערי אפרים, שער י', סעיף י"ד)

ב) מה שנהגו להסיר רצועת התפילין מהאצבעות בהגבחת הספר תורה, זה רק מכיון שזה מכאיב האצבעות כשהרצועה על האצבעות, אבל רשאי לעשות הגבהה גם אם הרצועה על האצבעות, וכן נהג האדר"ת שלא היה מסיר כלל הרצועה מאצבעותיו. (תפילת דוד, עמוד מ"ו)

ג) המגביה הספר תורה בסיום הקריאה, יזהר כשיושב עם הספר תורה, שלא יחזיק הספר תורה על ברכיו, אלא יאחזו בידיו בעמודי הספר תורה. (שערי אפרים, שער י' סעיף י"ח)

מברכים חודש שבט

המולד מוצש"ק בשעה 11:56 10 חלקים

ר"ח יהיה ביום שני

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי משה יהודה לייב מסאסוב זיע"א

ב"ר יעקב

נלב"ע ד' שבט תנצב"ה